

Entrevista: Sananda Maitreya El cantant de Nova York presenta la seva nova faceta artística en un concert avui a la sala Bikini de Barcelona

“El rock ha perdut la seva erecció i li cal Viagra”

Raquel Font
BARCELONA

El nom de Sananda Maitreya encara no és gaire conegut però la seva música segur que la recorda molta gent. I és que a finals dels anys 80 la seva particular barreja de soul, r&b i rock va conquerir el cor –i l'oida– de milions de persones. Es tracta del cantant nord-americà Terence Trent D'Arby, que ha tornat a néixer artísticament amb un nou nom, després de trencar amb la seva vida anterior com a estrella del rock, fins al punt que la seva agència de premsa ens limita la utilització de l'antic nom en l'entrevista. Avui presenta aquesta nova faceta artística davant del públic barceloní amb un concert a la sala Bikini, en el marc d'una gira que el portarà per tot Europa.

¿D'on va sortir aquest nou artista?
Sananda Maitreya va néixer de les cendres del cor d'un artista que va patir un trauma greu que li va fer perdre la voluntat i que va pregar devotament al seu creador que li donés una nova vida. Després de molta meditació, el 1995, als 33 anys, les seves pregàries van ser contestades i va rebre una nova consciència.

Per què ha escollit aquest nom? Sona molt espiritual, no?

El nom que va rebre la meua consciència va ser Sananda, que vol dir el que camina amb la llum, i Maitreya, que significa entre el fills de Déu. Em sorprèn la definició d'espiritual que fas... Què passa amb la gent que es diu Jesús o Christian? Quin mal hi ha a tenir un nom espiritual?

Cap ni un, esclar, però per què va decidir abandonar el de Terence Trent D'Arby?

Aquest nom ja no funcionava per a mi, ja no era meu sinó que pertanyia més a les companyies i als fantasmes. Una psique tan danyada com la meua necessitava una nova identitat i un karma que la motivés. Simplement ja no podia fer un pas més arrossegant aquell mort.

En què es diferencien l'un i l'altre?

En Sananda és lliure en totes les seves decisions, en com crea la seva música i en com vol compartir la seva joia.

Com descriuria aquesta música que ara crea lliurement?

Com a *post millenium rock*, perquè sento que és molt més representatiu de la visió que vull compartir. *Post millenium rock* vol dir directament des del cor de la font,

El cantant Terence Trent D'Arby ara es fa dir Sananda Maitreya ■ AVUI

sense additius ni preservatius, i amb vitamines i minerals molt enriquidors.

¿Tot això va passar per les seves diferències amb les discogràfiques? Com va anar la cosa?

Els problemes van començar quan el segell de CBS amb el qual jo vaig firmar es va vendre a Sony. Aquesta companyia va matar l'esperit de Terence Trent D'Arby i em vaig acabar afartant d'aquesta gent que em reprimia i em xuclava la sang. El pitjor va ser perdre la identitat per culpa d'uns lladres que tenien més interès en el meu nom que no pas jo.

¿És per això que ara només ven la seva música a Internet?

Per tenir tota la llibertat i tot el control sobre la música i per compartir-la més directament amb els meus fans i seguidors.

¿I en té prou per sobreviure com a artista?

Jo no faig música per a estadísti-

ques sinó per als cors. I sí, sóc capaç per la gràcia de Déu de guanyar-me la vida fent el que realment estimo.

¿Ho recomanaria als joves artistes que comencen?

Amb tota seguretat. Els joves han de protegir la seva música de les grans companyies i dels filtres que posen per començar a fotre'ls d'una vegada per totes. Qui necessita aquestes empreses avui dia quan tenim Internet?

Parlem del seu últim projecte, 'Angels & Vampires'.

Vaig crear-lo durant 18 mesos. Cada vegada que jo componia 4 o 5 cançons, les penjava a la meua web, sense masteritzar, com si fos un capítol. Quan vaig acabar tot el projecte, vaig publicar una versió masteritzada de 40 temes. Això és normal en mi, és la manera que tinc de funcionar des que vaig començar. Tant en aquest com en *Nigor Mortis*, jo he gravat tots els instruments.

Però ara acaba de treure una edició limitada en doble CD d'aquest 'Angels & Vampires'. Com és això?

Els fans, encara que ja se l'hagin descarregat, sempre em demanen el CD i vaig decidir posar a la venda aquesta edició limitada, que es pot comprar a la web i als concerts que faré en aquesta gira.

Una gira que passa per Barcelona... Què en pot esperar el públic, del concert?

Actuaré amb l'orquestra Nudge Nudge i principalment ens centrarem en el període en què m'he sentit més lliure de la meua vida, sobretot en els últims cinc anys. Per descomptat, hi pot haver sorpreses... Nosaltres som un trio i venim armats i preparats per alliberar el rock del racisme i el sexeisme que pateix darrerament. Ho considerem una responsabilitat, i una gran joia! Intentem redemocratitzar el rock i restablir-li la seva ànima i la seva erecció, que ha perdut consistència i li cal Viagra! ■

Crítica*
pop

Marc Serena

Més enllà del glamur

Els mateixos Sidonie han dit alguna vegada que el pop és imatge, actitud i música. Ells treballen per tenir les tres coses. D'imatge, conserven miraculosament la de grup *indie*. Acaben de publicar el quart disc en una multinacional com Sony però asseguren no haver-se domesticat. A més, contraataquen via glamur. Els barcelonins es reivindiquen com a dandis: dandis d'extraradi que canten a *Costa Azul*.

D'actitud, segueixen gasant la mateixa que la dels seus referents musicals: flegma britànica i una aparent autosatisfacció. "S'agraden molt a ells mateixos, no?", deien dimarts des del públic. Actuaven en una sala Bikini plena a vessar. Era el primer concert d'una gira que els ha de portar per Espanya i per l'Amèrica Llatina. És el reconeixement de 10 anys de trajectòria i d'un repertori, amb

Als Sidonie els van sobrar nervis i els va faltar disbauxa

cançons com *Feeling Down* i *On the Sofa*, que ja comença a fer patxoca. El que sí que es nota és que el nou treball, gravat al barri del Poblenou, s'allunya de la psicodèlia dels inicis. Està carregat aquest cop de tornades enganxoses i de cançons com *Giraluna*, de les quals en directe saben treure'ls la punta.

Del concert de dimarts en va sobresortir les seves ànsies per oferir espectacle i per intentar distreure el personal cantant des de la taula de so (*Todo lo que nos gusta*), introduint una peça amb sitar com si fos una mitja part (*Varanas*) i acomiadant el públic actuant des de la porta de sortida. Hi van sobrar nervis i va faltar la disbauxa que se'ls coneixia. Aquesta vegada no es van ni descamisar. El resultat, en comparació amb d'altres ocasions, va ser discret. Lluny de les tones de discos de pop-rock en castellà plens d'obvietats i convencionalismes que cada any es publiquen, Sidonie encara segueixen desmarcant-se. Ara els toca defensar-ho amb alguna cosa més que correcció.

* **Sidonie.** SALA BIKINI, 30 D'OCTUBRE.